

Évközi 31. vasárnap – 2013. november 3. – C év

Rablásból, fosztogatásból, lopásból élt egy férfi, aki évtizedek óta rettegett réme volt a környékbéli városoknak, falvaknak. Ő sem volt azonban boldog. Úgy élt, mint a hajszolt, üzött vad, állandó rettegésben, bujkálásban. Ráadásul egyre jobban nyomasztotta a lelkiismeretfurdalás is elkövetett bűnei miatt, hiszen látta, tapasztalta, hogy milyen nyomorúságot hozott sokakra. Fájt neki a magány is, az emberi közelség, a szeretet hiánya. Egyszer aztán annyira rátelepedett a keserűség, az élete értelmetlenségének érzése, hogy elhatározta, felkeresi a közeli hegy egyik barlangjában élő remetét, és tanácsot kér tőle. Évtizedek óta a remete volt az első, akivel normális emberi beszélgetést folytatott. Azt kérdezte tőle, vajon mikor és hogyan nyerhetne bocsánatot súlyos vétkeire. A remete kivezette őt egy közeli tisztásra, és rámutatott a közepén egy teljesen kiszáradt, odvas, összevissza töredezett, félig kidőlt fára. „Majd ha ez a fa újra kivirágzik, akkor kapsz bocsánatot a bűneidre.” A rabló elkeseredve legyintett: „Vagyis soha! Akkor meg úgy is mindegy!” – kiáltott. Azzal visszatért bűnös életének mindennapjaihoz. Újra évekig lopott, erőszakoskodott, rabolt. Egyik délelőtt sikerült elkötnie egy bárányt. Éhesen keresgélt valami tűzrakóhely után, hogy megfőzhesse ebédre. Egy rozszant, szinte teljesen beomlott kunyhóra talált egy tisztás szélén. „No, itt biztosan nem lakik senki!” – gondolta, és belépett. Megdöbbenve hallotta azonban, hogy a kunyhó belső helyiségéből dudorászás szűrődik ki. Óvatosan belesett, és egy rongyos asszonyt látott, aki egy szintén koszos rongyokba burkolt kisgyermeket ringatott. „Aludj kicsim, próbálj aludni!” – biztatta az éhségtől beesett arcú kicsit. „Mire felébredsz, a mama finom levest főz neked, bizony!” A rabló odasompolygott a dűledező falú konyhában a tűzhelyhez, és felemelte a rotyogó fazék fedelét. Na ugyan, milyen leves főhet benne? A válla megrázkódott a fájdalmas látványtól: gyökerek, falevelek főttek a fazékban, semmi más. A rabló gyorsan leemelte a bárányt a válláról, ügyes mozdulatokkal megnyúzta, feldarabolta és beletette a fazékba, majd csendesen kiosont a kunyhóból. Ahogy körülnézett, ismerősnek találta a helyet. Ráébredt, hogy azon a tisztáson van, ahová a remete évekkorábban vezette. Odatévedt a pillantása a tisztás közepére, s örömkönyvekben tört ki: azt látta, hogy a kiszáradt, halottnak hitt fa csodálatosan virágba borult.

A mai olvasmányban talán az egyik legszebb megnevezéssel illeti az Istent a Bölcsesség Könyvének írója, amit a Szentírásban egyáltalán olvashatunk: „Életnek barátja”. Olyannak írja le a teremtő Istent, aki nem elégszik meg azzal, hogy pusztán megelégedéssel szemléli kezének műveit. Már a teremtés története is tanúsítja, hogy Isten jónak talál mindent, amit csak alkotott. Azonban jónak találni, jónak megítélni sok mindent és sok mindenkit lehet úgy is, hogy nincs különösebb közünk hozzájuk. Ha valamit eredetileg nem így, nem ilyennek akartunk, csak épp így sikerült, azt is lehet utólag jónak találni. Ha valamivel, valakivel nem akarunk semmit, csak éppen rátéved a pillantásunk egy percre, azt is lehet jónak, értékesnek találni. A Bölcsesség Könyvének mai részlete azonban rávilágít arra, hogy mi is a teremtés igazi indítóoka, motivációja: Isten személyes szeretete minden teremtménye, főként minden ember iránt. Isten kifejezetten akart mindent és mindenkit. Örök szeretettel kezdettől fogva eltervezte minden teremtményét, sóvárgott, vágyott utánunk – ezért létezzünk! Jónak talál minket, de ez nemcsak valamiféle jóváhagyás, vagy az alkotó önelégültsége, hanem az irántunk való, bennünket jóvá, értékessé tenni akaró szeretet. Ez pedig arra indítja az Istent, hogy létük egyetlen pillanatában se hagyja magára teremtményeit. Ő továbbra is akar velünk valamit, életünk minden percében jónak, értékesnek akar látni minket, és meg is tesz mindent azért, hogy azok is legyünk. Teremtő szeretete nem sorvad el irántunk, folytatja a teremtés munkáját életünkben. Noha szabadok vagyunk, és bűnös tetteinkkel eltorzíthatjuk Isten tervét

önmagunkban, rombolhatjuk, pusztíthatjuk önmagunkat, Isten újra és újra segítségünkre jön, újjáteremteni próbál. Ezt láthatjuk a mai evangéliumban Zakeus példáján is, aki valósággal újjászületik Jézus szeretetében megfürödve. Az Úr el is mondja az értetlenkedőknek: „Az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és üdvözítse, ami elveszett.” Az üdvösség eredeti értelemben egészséget jelent, az üdvözítés pedig gyógyítást. Vagyis a lét, az élet megerősítését, az újjáteremtést az élet nagy Barátjától, a teremtő és megváltó Istentől.

Nagy vigasztalás, nagy örömhír az ember számára a Biblia mai tanítása: nem vagy elveszett akkor sem, amikor a leginkább elveszettnek hiszed magad! Nem vagy magadra hagyva, nem vagy elvetve akkor sem, amikor a legmagányosabbnak érzed magad. Van lehetőség az újrakezdésre akkor is, amikor semmi esélyt sem láatsz rá! Valaki még mindig nem mondott le rólad, jóllehet az emberek többsége már feladta, sőt talán már te magad is lemondnál magadról! És ez a valaki éppen a te Alkotód, az életed Barátja, aki még mindig szeret, még mindig jónak, értékesnek akar látni. Ez a mindenkit megkereső, ránk találó, újjáalkotó szeretet mentette meg Zakeust, aki élt is ezzel a felkínált lehetőséggel. Megtette, amit neki kellett tennie ahhoz, hogy valóban üdvösség, gyógyulás köszöntson a házára, egész életére. Az Isten újjáteremtő szeretetét ugyanis nekünk el kell fogadnunk, ha valóban meg akarunk menekülni. Zakeus ezt az elfogadást mutatta meg azzal, hogy kilépve korábbi önzéséből, zsugoriságából vagyona felét a szegényeknek adta, s akiket korábban kizsákmányolt, azokkal jót cselekedett. Ugyanezt tette a példában szereplő rabló is: akkor tapasztalta meg Isten megbocsátó szeretetét, a szinte teljes lelki halálból való újjászületést, amikor szeretni kezdett, adni kezdett. Igen, amikor elhitte, hogy tud ő jó lenni, tud nemcsak kárára, de hasznára lenni másoknak. Amikor felismerte, hogy igenis szüksége van másoknak órá, csak hogy nem arra az emberre, akivé ő tette magát, hanem arra, akinek Isten teremtette és amilyennek ma is látni akarja.